

Stadier. Jeg tror, det var bedre, om man forsøgte at enes her, og uden at jeg paa nogen Maade skal omtale, hvem der er Skyld i, at man ikke er bleven enig i Udvalget — derom har jeg ingen Mening — vil jeg sige, at naar det er Tilfældet, at der kun er 8—10,000 Kr. imellem, fortaar jeg ikke, at man ligeoverfor saa stor en Stat ikke kan enes, og at man ikke foretrækker at sige det sidste Ord her fremfor at lade Lovforslaget gaa frem og tilbage. Jeg skal som sagt ikke komme ind paa — det har jeg ingen Mening om — hvor Skylden ligger for, at man ikke er bleven enig om Loven. Mulig kunde der være Skyld paa begge Sider, det er rimeligt nok; jeg overlader til de ærede Herrer at klare, hos hvem Skylden ligger. — Der er fremdeles anført som en Hovedgrundsaetning saavel i den høitærede Indenrigsministers Forslag som i Flertallets, at Brevantallet skal lægges til Grund. Forreften har man jo sagt fra begge Sider, at det maatte modificeres Noget, og det billiger jeg. Det kan nemlig ikke negtes, at der er Forskel paa, om 150,000 indkomme fra et tæt befolket Distrikt eller fra et Distrikt, som er saa stort som Lolland-Falster eller en af Delene, med 30—40 Landpostlude; men saa indræder ganske vist det Giendommelige, at paa et Sted, hvor man netop skulde have troet, at disse forhøiende Momenter maatte komme til at virke, virke de i den modsatte Retning; der finder man, at den store Udstrækning og det meget Arbejde virker i Retning af at formindste Lønningerne. Jeg tror, at noget Saadant skulde man helst søge at undgaa; thi det er efter min Mening en Ting, som ikke ret vel kan forsvares; den er, om jeg maa bruge det Udtryk, ikke strengt rationel og lader sig ikke forsvare med Logikens Vaaben. Naar Udvalget nu staar saa udsat, som den ærede Formand i Udvalget (Hjgsbro) har bemærket, at det har Ministeren imod sig, Mindretallet mod sig og, som han sagde, der var ogsaa Modstandere blandt Meningsfæller, — naar Udvalget veed, at det er saaledes situeret, saa skulde man vogte sig for at komme med Ting, der ikke fra et strengt rationelt, logisk Standpunkt kan lade sig forsvare. Det er det Æneste, der giver de stærke Vaaben i Haanden, der ere istand til at slaa de Andre Vaabnene af Hænderne. Jeg kan ikke ganske følge den ærede sidste Taler, naar han sagde, at han af to Grunde var fjed af, at denne Lov ikke blev til Noget, af Hensyn til Staten og af Hensyn til Folkethinget; jeg vil nemlig tilføie en tredje Grund, som jeg sætter over de andre, og som er min eneste Interesse, nemlig: Hensynet til Befolkningen. Befolkningen ønsker Sagen ordnet, og naar den bliver klar over, hvor meget Striden i Grunden dreier sig om her, at det kun dreier sig om 8—10,000 Kr. paa en Sag som denne, saa vil den sige: Det er dog et mærkværdigt Thing, der ikke kan blive enig, naar der er Tale om

8,000 Kr.; man skulde dog erindre det gamle Ord, at man ikke skal holde paa Stillingen og lade Daleren gaa. — Uden at jeg derfor til nogen Side skal rette nogen Bebreidelse — ialfald ikke til nogen enkelt Side, det skulde da saa være til det Hele — saa vil jeg udtale det Naab, at man inden 3die Behandling fra begge Sider forsøger at komme til en Ordning af dette Forhold, som jo sandelig ikke er politisk. Det er et neutralt Omraade, som kan ses fra Befolkningens, det Logiske og Rationelles Standpunkt, og netop fordi det ikke er politisk, føler jeg mig overtydet om, at der heller ikke kan være politiske Momenter deri, og man da ogsaa derfor kan komme til en Ordning.

B. Solm: Jeg beklager, at den ærede sidste Taler ikke har været Medlem af Udvalget; thi uagtet han begyndte med at tale om, at han vilde udtale sig fra et Rægmandsstandpunkt, saa forekommer det dog mig, at han talte langt mere som Sagtyndig. Ved Siden deraf synes jeg, at den største Del af hans Foredrag hørte langt mere ind under Kontorholdsloven end under selve Loven for Lønningerne ved Postvæsenet; thi alt det, han ankede over, at der var for lidt Medhjælp osv., hører jo hjemme under Kontorholdsloven for Postvæsenet og ikke under denne Lov. — Det er stadig ganske interessant hver Gang, man behandler disse Lønningslove, at høre de forskjellige Udtalelser fra Mindretallets Side, idet det kun kalder det acceptabelt, som det selv støtter, hvorimod Alt, hvad man gjør fra vor Side, kan man aldeles ikke tage imod. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Overmoes) mente, at dette, at han kom med et Magslægsforslag, gjorde Loven mere brugelig. Jeg maa tilstaa her, at det i dette Tilfælde maa bero paa et Skjøn; thi naar man først er kommen saa vidt, at man byder — jeg kan ikke finde andre Udtryk for Liden — omtrent 100,000 Kr. mere i Lønninger til Postvæsenet, end disse udgjøre for Liden, saa vil Spørgsmaalet om en 6—7—8,000 Kr. mere eller mindre altid bero paa et Skjøn; det kan efter min Opfattelse ikke blive Andet. Det forekommer mig imidlertid, at den Maade, som den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte sig paa, var lidet egnet til at bidrage til, at man af de Grunde, han fremsatte, skulde lade sig lede til at give høiere Lønning, end man har gjort her. Jeg skal nu vel vogte mig for altfor meget at gaa ind paa, hvad der er passeret i Udvalget, navnlig efter Udtalelsen fra den høitærede Formands Side, men saa meget tror jeg, man er berettiget til efter den Kritik, der kom fra den ærede Ordfører for Mindretallets Side, at udtale, at, efterat man ved vort Skjøn var kommen saa vidt, at man byder 100,000 Kr. mere i Lønninger, end der er for Liden, saa kom man først fra den modsatte Side med et ganske lille Tilbud om Overenskomst. Det er